

pribijal je na živo mejo,
ko si otrok se vzpenjal
po stezah rdečih, mehkih
škarpah in ti je zgoraj,
vrh gričev, sonce,
bleščeča se medalja,
presijalo tvojo lastno usodo.

Zdaj nekdanji otrok
ne vidi več tega, kar jasno
je bilo nekoč. V ustih ima
grenak okus po svojem življenju,
kot bi grizljal strupeno travo.

DREVO

Margherita Guidacci

Drevo na griču — to ostane,
Zimzelen s trdo trepetajočim listjem
Nad srečanji, besedami, izrečenimi
V njegovi senci, nad slovesi.

Slovesno in pokončno kakor svečnik
S premajhno vednostjo o nas
Ali morda preveč sokrivo,
Da bi ga vznemirilo,
Kar smo storili in uničili.

To še ostane, ko ljubezen
Je že ugasla kot poletni kres.
Z obzorja spominov nam prinaša
Veter v svojem dihu jedek vonj ...
Ozremo se, a se ne moremo vrniti.